

Sygn. akt VI Ga 146/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Renata Bober

Sędziowie: SSO Anna Walus – Rząsa

SSO Beata Hass- Kloc (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Kamuda

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z o.o. w K.

przeciwko : S. J. - Delikatesy (...) w J.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 10 maja 2013 r., sygn. akt V GC 354/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego S. J. na rzecz powoda (...) Spółki z o.o. w K. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym

Sygn. akt VI Ga 146/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 września 2013r.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 maja 2013r Sąd Rejonowy w Krośnie zasądził od pozwanego S. J. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. K. kwotę 35.963,49 zł z ustawowymi odsetkami od terminów i kwot wskazanych szczegółowo w pkt. I ; zaś w pkt. II kwotę 4.216,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powyższego Sąd Rejonowy podał , roszczenie powoda nie budzi wątpliwości co do swej zasadności , albowiem zostało potwierdzone dowodami w postaci oryginałów faktur, notami odsetkowymi , wezwaniami do zapłaty. W ocenie Sądu I instancji pozwany nie wykazał zawnioskowanymi dowodami w postaci dowodu z zeznań stron , świadka i pism z dnia 30.05.2012r i 6.06.2012r nie prawidłowości w naliczaniu wysokości roszczenia, terminów ich wymagalności. Nie podniósł konkretnych zarzutów , nie sprecyzował tez dowodowych; zaś na rozprawie w dniu 08.04.2013r zrezygnował z przesłuchania stron wobec niestawiennictwa pozwanego. W dalszej kolejności podał ,że wniosek pozwanego o rozłożenie na należności raty na podstawie art. 320 kpc nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem pozwany mimo upływu wielu miesięcy od złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty w niniejszej sprawie do terminu rozprawy nie przejawiał żadnej woli w rozpoczęciu

choćby symbolicznej spłaty zadłużenia. Wobec braku uwidocznienia się po stronie pozwanego rzeczywistej chęci spłaty zadłużenia nie zasługuje on na ochronę, którą przewiduje art. 320 kpc.

Z tych też względów w oparciu o treść art. 535 kc orzekł jak w pkt. I wyroku. W zakresie orzeczenia o kosztach procesu powołał się na art. 98 par 1

i 3 kpc i 99 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go

w całości. Zarzucił mu naruszenie przepisów postępowania tj. art. 230 kpc

w zw. z art. 320 kpc polegające na pominięciu okoliczności, iż fakt znajdowania się przez pozwanego w trudnej sytuacji materialnej nie był kwestionowany przez powoda; oraz art. 320 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędną interpretację, a to poprzez nieuwzględnienie wniosku pozwanego o rozłożenie należności na równe raty w kwocie po 1.498,47 zł płatnych 10 – każdego miesiąca począwszy od momentu uprawomocnienia się wyroku na okres dwóch lat.

Opierając się na tych zarzutach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego należności z rozłożeniem na równe raty w kwocie po 1.498,47 zł płatnych 10 – każdego miesiąca począwszy od momentu uprawomocnienia się wyroku na okres dwóch lat, zniesienie kosztów postępowania między stronami zarówno w postępowaniu przed Sądem Rejonowym jak i w postępowaniu apelacyjnym; ewentualnie o jego uchylenie

i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Ponadto złożył wnioski dowodowe na podstawie art. 368 par 1 pkt. 4 kpc w zw. z art. 217 par 1 kpc, art. 227 kpc i 232 kpc w zakresie dokumentów znajdujących się w aktach komorniczych o sygn. akt KM 1075/13 i KM 840/13 i sprawy sadowej w Sądzie Rejonowym w Krośnie o sygn. akt V GC 30/13, a w szczególności z postanowień z dnia 22.05.2013r i 10.06.2013r na okoliczność iż przeciwko pozwanemu toczą się postępowania egzekucyjne na kwotę, 670.000,00 zł oraz trudnej sytuacji życiowej, majątkowej i finansowej pozwanego.

W uzasadnieniu powyższego zarzucił, iż Sąd Rejonowy pominął okoliczność, iż pozwany znajduje się w trudnej sytuacji materialnej uzasadniającej rozłożenie należności na raty; powołał się w tym zakresie na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18.02.2011r, I CSK 298/10. W dalszej kolejności uzasadniał potrzebę powołania nowych dowodów, która w jego ocenie powstała po zapoznaniu się z motywami rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie (k-118) odnosząc się szczegółowo do każdego z podniesionych w apelacji zarzutów.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Treść zarzutów apelacji pozwanego de facto sprowadzała się do wykazania, iż jego sytuacja materialna uzasadnia rozłożenie należności na równe raty płatne przez dwa lata.

W związku z tym należy zauważyć, że art. 320 kpc stanowi m.in., że w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć zasądzone świadczenie na raty.

Jest to instytucja tzw. „moratorium sędziego”, której zadaniem jest uczynienie realnym, ze względu na sytuację ekonomiczną i finansową dłużnika, wykonanie orzeczenia. Podstawą zastosowania tego przepisu jest uznanie sądu, że w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek uzasadniający rozłożenie należności na raty, przy uwzględnieniu interesów obydwu stron procesu. Rozważając zasadność wniosku dłużnika należy zatem przede wszystkim mieć na uwadze czy istnieje pozytywna prognoza odnośnie spłaty należności.

Sąd Okręgowy uznał, że istotnie sytuacja finansowa pozwanego jest trudna. Przywołane w apelacji dowody w postaci dokumentów z akt komorniczych o sygn. akt KM 840/13 i KM 1075/13 i sądowych V GC 30/13 miały potwierdzić, że wobec pozwanego toczą się postępowania egzekucyjne na kwotę 670.000,00zł i znajduje się on w trudnej sytuacji majątkowej.

W zakresie tych dowodów, które miały wykazać okoliczności nie kwestionowane przez stronę przeciwną Sąd Okręgowy mając na uwadze, iż co prawda w swej treści powstały już po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji, jednak skoro składając apelację pozwany wiedział już o ich istnieniu winien je przedłożyć wraz z podniesionymi w apelacji wnioskami dowodowymi, skoro miały one dowieść okoliczności wskazanych w apelacji.

Z tych też względów Sąd Okręgowy nie uwzględnił przedmiotowych wniosków

dowodowych po myśli art. 381 kpc (por. wyrok SN z dnia 17.04.2002r, IV CKN 980/00).

Mimo tego, mając na uwadze, że powód na etapie postępowania apelacyjnego powyższej okoliczności nie kwestionował Sąd Okręgowy biorąc pod uwagę ponadto przedstawione przed Sądem Rejonowym dowody w postaci zaświadczeń lekarskich (k- 56, 57, 75, 85), rozliczenia dochodu za okres czerwca 2012r przyjął, że w chwili obecnej zarówno sytuacja osobista jak i majątkowa pozwanego jest trudna. Należy jednak w tym miejscu zaznaczyć, że nie wskazuje, aby w okresie najbliższych dwóch lat sytuacja ta miała ulec zmianie. Pozwany nie powołał się na żadne okoliczności pozwalające na przyjęcie pozytywnej prognozy w tym zakresie; szczególnie, iż termin spłaty zaproponowany przez pozwanego jest stosunkowo długi. Dlatego też w ocenie Sądu Okręgowego w Rzeszowie uznać należy, że rozłożenie należności na jakiegokolwiek raty nie daje realnej szansy pozwanemu na wykonanie zobowiązania; szczególnie, że pozwany nie realizuje ugody zawartej w miesiącu lutym 2013r przed Sądem Okręgowym w Rzeszowie (k- 92). Zdaniem Sądu Okręgowego spowoduje to jedynie nieuzasadnione przerzucenie kosztów prowadzonej działalności gospodarczej pozwanego na powodową Spółkę, a w konsekwencji przełoży się to na koszty działalności powoda, który – co trzeba podkreślić – podlega w swojej działalności gospodarczej normalnym prawom rynku. Podobnie ocenił wniosek pozwanego Sąd Rejonowy – choć w sposób lakoniczny dał temu wyraz poprzez wskazanie, iż pozwany mimo złożenia sprzeciwu w miesiącu wrześniu 2012r nie przejawiał żadnej woli spłaty

powstałego zadłużenia. I to było jedyną podstawą nieuwzględnienia wniosku pozwanego przez Sąd I instancji, a nie jak zarzuca skarżący, że przyczyną powyższego było pominięcie okoliczności wskazujących na trudną sytuację majątkową pozwanego; to także wprost wynika z następnego przywołanego powyżej motywu rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w zakresie tegoż wniosku. Reasumując Sąd Okręgowy uznał, że w tych konkretnych okolicznościach faktycznych nie ma podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanego i rozłożenia zasądzonej należności na raty w oparciu o przepis art. 320 kpc.

Na koniec Sąd Okręgowy pragnie odnieść się do wniosku skarżącego w dotyczącego wzajemnego zniesienia kosztów procesu za I i II instancję.

Kwestia ta znajduje uzasadnienie w treści art. 100 kpc i uzupełnia zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W ocenie Sądu Okręgowego nie zachodziła w niniejszej sprawie żadna z postaci, o której stanowi art. 100 zdanie pierwsze kpc uzasadniająca takie orzeczenie w tym zakresie; albowiem trzeba podnieść, że orzekanie na podstawie art. 100 zdanie pierwsze kpc nie może opierać się na dowolności (podobnie wyrok SN z dnia 11.12.2007r, sygn. akt I PK 157/07, post. SN z dnia 28.02.1985r, II CZ 21/85).

Mając na uwadze powyższe o kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.), a na zasądzoną kwotę składają się koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 1.200 zł.

Zarządzenie:

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego;
2. Po wykonaniu akta sprawy zwrócić SR w Krośnie.